

„KNIHA MI ÚPLNĚ UČAROVALA, JE ZCELA UNIKÁTNÍ A ORIGINÁLNÍ.“

SOPHIE HANNAH

SEDM
SMRTÍ
EVELYN
HARDCASTLOVÉ

STUART TURTON

SEDM SMRTÍ
EVELYN HARDCASTLOVÉ

© Stuart Turton, 2018
Illustrations © Emily Faccini, 2018

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Šimová, 2019
Cover © David Mann, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-700-6 (pdf)

SEDM
SMRTÍ

EVELYN

HARDCASTLOVÉ

STUART TURTON

VENETA

*Mým rodičům, kteří mi dali všechno a nic za to nechtěli.
Mé sestře, první a nejzapálenější čtenářce románu, první
vlastovce mezi dalšími. A mé ženě, jejíž láska, podpora a snahy
odtrhnout mě od klávesnice z téhle knihy udělaly mnohem víc,
než bych si kdy dokázal představit.*

*Srdečně vás zveme na panství Blackbeath,
kde se bude konat maškarní bál.*

Vašimi hostiteli budou členové rodiny Hardcastlovy

Lord Peter Hardcastle & lady Helena Hardcastlová

&

*jejich syn, Michael Hardcastle,
jejich dcera, Evelyn Hardcastlová.*

Významní hosté

*Edward Dance, Christopher Pettigrew & Philip Sutcliffe,
rodinní právníci*

*Grace Daviesová & její bratr, Donald Davies, prominenti
Fregatní kapitán Clifford Herrington, námořní důstojník
(ve výslužbě)*

*Millicent Derbyová & její syn, Jonathan Derby, prominenti
Daniel Coleridge, profesionální hazardní hráč*

Lord Cecil Ravencourt, bankéř

Jim Rashton, policista

Dr. Richard (Dickie) Acker

Dr. Sebastian Bell

Ted Stanwin

Hlavní služebnictvo

Roger Collins, majordomus

Paní Drudgeová, kuchařka

Lucy Harperová, vrchní služebná

Alf Miller, stájník

Gregory Gold, hostující umělec

Charles Cunningham, osobní sluha lorda Ravencourta

Madeline Aubertová, osobní služebná Evelyn Hardcastlové

*Žádáme všechny hosty, aby se laskavě zdrželi hovorů o **Thomasi Hardcastlovi a Charliem Carverovi**, neboť tragické události s nimi spojené rodinu i nadále velice rmoutí.*

I DEN PRVNÍ

Mezi kroky na všechno zapomínám.

„Anno!“ zakřičím a překvapeně zavřu ústa.

V hlavě mám úplně prázdko. Netuším, kdo je Anna ani proč volám její jméno. Nevím dokonce ani to, jak jsem se sem dostal. Stojím v lese a chráním si oči před kapkami deště. Srdce mi bije jako na poplach, páchnu potem, třesou se mi nohy. Musel jsem běžet, ale nevzpomínám si proč.

„Jak jen...“ Spatřím své ruce a zmlknu. Jsou kostnaté, ošklivé. Cizí ruce. Vůbec je nepoznávám.

Ucítím první nával paniky a zkusím si vybavit něco dalšího, něco, co se mě týká: člena rodiny, svou adresu, věk, cokoli, ale nic nepřichází. Dokonce ani jméno. Každá vzpomínka, již jsem ještě před pár vteřinami vlastnil, je pryč.

Stáhne se mi hrdlo, prudce, překotně oddechuji. Les se se mnou točí, v zorném poli se mi rozpíjí černé skvrny.

Uklidni se.

„Nemůžu dýchat,“ vzdychnu. V uších mi burácí krev, padnu na zem a prsty zaryju do hlíny.

Můžeš, jen se musíš uklidnit.

V tom vnitřním hlase je síla, chladná autorita.

Zavři oči, naslouchej lesu. Seber se.

Poslechnu, pevně zavřu víčka, ale slyším jen vlastní zděšené sípání, které na celou věčnost přehluší všechno ostatní. Pomaloučku, krok za krokem, se mi však podaří do mého strachu vyhloubit otvor a dovolit, aby si dovnitř proklestily cestu i další zvuky. O listy pleskají dešťové kapky, nad hlavou mi šelestí větve. Po pravé straně klokotá potok a v korunách stromů jsou

vrány – jejich křídla zasviští vzduchem, když se odrazí a vzlétnou. V lesním podrostu se něco hemží, opodál, téměř na dosah, slyším dupot králíčích pacek. Sprádám vzpomínky dohromady jednu po druhé, dokud nemám pět minut minulosti, k níž se mohu upnout. To k potlačení paniky stačí, alespoň zatím.

Nemotorně se zvednu na nohy. Překvapí mě, jak jsem vysoký, jak daleko je země. Trochu se zapotácím, z kalhot si smetu vlhké listy a vůbec poprvé si všimnu, že jsem ve smokingu a košili mám ušpiněnou od bláta a červeného vína.

Musel jsem být na nějaké oslavě. Kapsy mám prázdné a nemám kabát, takže jsem se nemohl zatoulat moc daleko. To mě uklidní.

Soudě podle světla je ráno, takže jsem tu byl nejspíš celou noc. Nikdo se takhle nevyfintí, aby pak strávil noc o samotě, což znamená, že touhle dobou už někdo nejspíš zjistil, že jsem zmizel. Za těmito stromy se nepochybně nachází dům a poplašeně se probouzí do nového dne. Určitě už z něj vyrázejí pátrací skupiny, aby mě našly. Očima tčkám po okolních stromech a napůl čekám, že se mezi větvemi vynoří mí přátelé, poplácají mě po zádech a za laskavých žertů mě doprovodí zpátky domů. Jenže rozjímání mě odsud nedostane. Nesmím tady otálet a čekat na záchranu. Třesu se, drkotám zuby. Musím vyrazit, i kdyby jen proto, abych se zahřál, ale všude kolem vidím jen stromy. Nemohu vědět, jestli mířím za pomocí, nebo se jí naopak vzdalují.

Jsem bezradný, a tak se vrátím k poslední starosti muže, jímž jsem býval.

„Anno!“

Ta žena, ať už jde o kohokoliv, je zjevně důvodem, proč jsem tady, ale nedovedu si ji vybavit. Možná je to moje manželka nebo dcera. Nic tak úplně nesedí, a přesto mě to jméno vábí. V duchu cítím, jak se mě snaží někam zavést.

„Anno!“ zavolám spíš zoufale než s nadějí.

„Pomozte mi!“ zakřičí nějaká žena v odpověď.

Otočím se za tím hlasem a zamotá se mi hlava. Zahlédnu ji mezi vzdálenými stromy: žena v černých šatech utíká jako o život. O vteřinu později spatřím jejího pronásledovatele, který se za ní zběsile prodírá listovím.

„Hej ty, stůj!“ zakřičím, ale hlas mám slabý a unavený. Zanikne v dupotu jejich nohou.

Jsem v šoku, stojím tam jako přikovaný, a než za nimi konečně vyrazím, skoro mi zmizí z dohledu. Uháním tak, že bych se toho od svého bolavého těla nikdy nenadál, ale navzdory tomu, jak rychle běžím, jsou pořád kus přede mnou.

Z čela se mi řine pot, znavené nohy mám čím dál těžší. Nakonec se pode mnou podlomí a já se s rozhozenýma rukama zhrouťm do hlíny. Prodírám se spadáným listím a zvednu se přesně v okamžiku, kdy ta žena srdceryvně vykřikne. Její křik je plný strachu a zaplaví celý les – potom ho utne výstřel z pistole.

„Anno!“ zavolám zoufale. „Anno!“

Nedočkám se odpovědi, v lese jen doznívá ozvěna výstřelu.

Třicet vteřin. Tak dlouho jsem váhal, když jsem ji zahlédl poprvé, a tak daleko jsem byl ve chvíli, kdy ji zavraždili. Třicet vteřin nerozhodnosti, třicet vteřin, které stačí k tomu, abyste někoho dočista opustili.

U nohou mi leží silná větev. Zvednu ji a zkusmo s ní máchnu, v její váze a drsné kůře nacházím útěchu. Proti pistoli mi nebude mnoho platná, ale je to lepší, než v lese pátrat s prázdnýma rukama. Stále sotva popadám dech a třesu se vynaloženou námahou, ale pocit viny mě žene k místu, odkud zazněl Annin výkřik. Prodírám se nízkými větvemi, přičemž dbám na to, abych nenadělal moc hluku, a hledám něco, co ve skutečnosti nechci vidět.

Kdesi nalevo ode mě zapraskají větvičky.

Přestanu dýchat, ze všech sil napínám uši.

Pak ten zvuk přijde znovu: kroky, co drtí listy a větve, kroužící kdesi za mými zády.

Krev mi ztuhne v žilách, zastavím se, jako by do mě uhodilo. Neodvažuji se ohlédnout přes rameno.

Praskání se přiblíží, těsně za sebou uslyším mělký dech. Nohy se pode mnou podlomí, větev mi vyklouzne z ruky.

Modlil bych se, ale nedokážu si vybavit slova.

Krk mi ovane teplý dech. Cítím alkohol, cigarety a pach nemytého těla.

„Na východ,“ zachraptí nějaký muž a do kapsy mi upustí cosi těžkého.

Vzdálí se, zvuk jeho kroků mizí v lese. Sesunu se na zem, čelo přitisknu do hlíny a vdechnu pach vlhkých listů a hniloby. Po tvářích mi tečou slzy.

Moje úleva je ubohá, moje zbabělost politovánímhodná. Ani jsem svému trýzniteli nedokázal pohlédnout do očí. *Co jsem to za muže?*

Chvilí trvá, než můj strach poleví dost na to, abych se dokázal pohnout, a dokonce i potom se musím opřít o nedaleký strom, abych si odpočinul. Vrahův dárek se mi pohupuje v kapse. Děším se, co v ní najdu, ale přesto tam strčím ruku – a vytáhnu stříbrný kompas.

„Ach!“ vydechnu překvapeně.

Má prasklé sklíčko, kov je omšelý. Na spodní straně jsou vyryté iniciály SB. Nevím, co znamenají, ale vrahy pokyny zněly jasně. Mám s pomocí kompasu zamířit na východ.

Provinile se zadívám mezi stromy. Annina mrtvola musí být nedaleko, ale děším se, jak by vrah zareagoval, kdybych na ni narazil. Třeba jsem naživu právě proto, že jsem se moc nepřiblížil. Chci vážně pokoušet jeho milosrdenství?

Pokud tady jde právě o to.

Celou věčnost zírám na chvějící se strelku kompasu. Už si nejsem jistý skoro ničím, ale vím, že vrazi nemají slitování. Netuším, co hraje za hru, neměl bych dát na jeho rady ani je následovat, ale jestli to neudělám... Znovu se pátravě rozhlédnu

po lese. Všude kolem mě čeká ten samý pohled; nekonečné řady stromů pod záštiplně mračnou oblohou.

Jak ztracený musí člověk být, aby se nechal dovést domů ďáblem?

Přesně tak jako já, rozhodnu se. Přesně tak.

Odlepím se od stromu a položím si kompas na rozevřenou dlaň. Střelka se toužebně kloní k severu, a tak se otočím na východ, proti větru a chladu, proti celému světu.

Naděje mě opustila.

Jsem člověk v očištění, slepý k hříchům, které mě do něj vehnaly.

Vítr skučí, déšť zesílil, těžké dešťové kapky padají skrz větve stromů a odrážejí se od země do výšky kotníků. Řídím se podle kompasu.

V šeru zahlédnu barevný záblesk. Zamířím k němu a narazím na červený kapesník přibitý ke stromu: nejspíš pozůstatek nějaké dávno zapomenuté dětské hry. Rozhlížím se po dalším a najdu ho jen o pár metrů dál – a pak další a další. Klopýtám mezi nimi, prodírám se šerem, až dorazím na kraj lesa. Stromy řídnu a postupně přecházejí v pozemky rozlehlého georgiánského panství, jehož cihlové průčelí se utápí v břechtánu. Z toho, co vidím, vypadá opuštěně. Dlouhá štěrková příjezdová cesta vedoucí od vstupních dveří je zarostlá plevelem a obdélníkové trávníky po obou jejích stranách se proměnily v močál, při jehož kraji vadnou květiny.

Hledám nějaké známky života, očima tékám po tmavých oknech, až v prvním podlaží zahlédnu slaboučkou záři. Mělo by se mi ulevit, ale pořád váhám. Jako bych narazil na nějaké dřímající stvoření – je obrovské, nebezpečné a nehybné a to nejisté světlo je jako tlukot jeho srdce. Proč by mi vrah daroval kompas, kdyby mě nechtěl zavést do spárů ještě většího zla?

K prvnímu kroku mě ponoukne myšlenka na Annu. Kvůli třiceti vteřinám váhání přišla o život a já teď znovu ztrácím odvalu. Polknu, abych si uklidnil pocuchané nervy, otru si z očí dešťovou vodu, přejdou trávník a po rozpadajících se schodech vystoupám ke vstupním dveřím.

Zabuším na ně jako rozhněvané dítě, poslední zbytky síly vrhnu na jejich dřevo. V tom lese se stalo něco hrozného, něco,

co může být stále potrestáno, pokud dokážu zburcovat obyvatele domu.

Bohužel se mi to nedaří.

Buším, div nevy pustím duši, ale nikdo nepřichází.

Rukama si zastíním oči a přitisknu nos k vysokým oknům po obou stranách dveří, ale sklo pokrývá nános špíny, takže vnitřek domu splývá ve žlutavou šmouhu. Zabuším na okno dlaní a pak ustoupím, abych prozkoumal průčelí domu a podíval se, zda by se dovnitř nedalo dostat jinudy. Vtom si všimnu zrezivělého řetízku domovního zvonku zapleteného do břecťanu. Škubnutím ho vyprostím a zvoním jako na poplach, dokud se za okny něco nepohne.

Dveře mi otevře rozespálý muž tak mimořádného vzezření, že chvíli jen stojíme a zíráme na sebe. Je malý a zkroucený, svrastělý ohněm, který mu zjizvil polovinu tváře. Na vychrtlém těle mu visí příliš velké pyžamo, ke křivým ramenům mu přiléhá hnědý župan. Téměř ani nevypadá jako člověk – připomíná spíš nějaký dávný živočišný druh, jenž vyhynul v průběhu lidské evoluce.

„Díkybohu, potřebuju vaši pomoc,“ vyhrknu, když se zmátořím.

Zírá na mě s ústy dokořán.

„Máte telefon?“ zkusím to znovu. „Musíme vyrozumět policii.“

Nic.

„Nestůjте tam tak, chlape zatracená!“ vykřiknu, popadnu ho za ramena a zatřesu s ním. Pak se kolem něj proderu do vstupní haly.

Rozhlédnu se po místnosti a spadne mi čelist. Všechno se tu třpytí. Mramorová podlaha s černobílými dlaždicemi odráží světlo křišťálového lustru zdobeného desítkami svící. Stěny lemují rámovaná zrcadla a do patra vede široké schodiště se zdobným zábradlím. Ze schodů jako krev poraženého zvířete stéká úzký, červený koberec.

V zadní části haly bouchnou dveře a z útrobu domu se vynoří půl tuctu sluhů s náručemi plnými růžových a fialových květů, jejichž vůně skoro přebije pach horkého vosku. Veškerý hovor utichne, když si všimnou strašidla stojícího ve dveřích. Jeden po druhém se ke mně otočí, celá hala zadrží dech. Než se naděju, jediný zvuk přerušující ono hrobové ticho je pleskání vody, která mi kape z oblečení přímo na jejich krásnou, čistou podlahu.

Kap.

Kap.

Kap.

„Sebastiane?“

Po schodišti sbíhá pohledný plavovlasý muž ve svetru s výstřihem do V a plátěných kalhotách. Schody bere po dvou. Vypadá, že je mu něco přes padesát, ale věk mu propůjčil spíš nedbalou eleganci, než aby působil znaveně a opotřebovaně. S rukama stále v kapsách vyrazí přes dlažbu rovnou ke mně, aniž dbá sloužících, kteří se před ním rozestoupí. Upřeně na mě hledí, takže pochybuji, že si jich vůbec všiml.

„Dobrý muži, co se vám proboha stalo?“ zeptá se a starostlivě krabatí čelo. „Naposledy jsem vás viděl...“

„Musíme zavolat policii,“ vyhrknu a popadnu ho za paži. „Zavraždili Annu.“

Kolem nás se ozve zděšený šepot. Zamračí se na mě a rychle mrkne na sloužící, kteří mezitím do jednoho přistoupili o krok blíž.

„Annu?“ zeptá se tlumeným hlasem.

„Ano, Annu, pronásledovali ji.“

„Kdo ji pronásledoval?“

„Nějaký muž v černém, musíme zavolat policii!“

„Hned, hned, ale nejdřív pojďme do vašeho pokoje,“ uklidňuje mě a vede mě ke schodům.

Nevím, jestli za to může horko, které v domě panuje, nebo úleva, že vidím přátelskou tvář, ale začíná se mi dělat mdlo,

a když stoupáme nahoru, musím se přidržovat zábradlí, abych neklopýtl.

Na vrcholu schodiště nás přivítají stojací hodiny s rezavějícím soukolím – ubíhající vteřiny jako by se proměnily v zrnka prachu usazeného na jejich kyvadle. Je později, než jsem myslel, skoro půl jedenácté dopoledne.

Chodby po stranách schodiště vedou do protilehlých křídel domu, ale to východní přehrazuje sametový závěs narychlo přibitý ke stropu. Malá cedulka připíchnutá k látce hlásá, že v místě „probíhá výzdoba“.

Ve snaze vzpamatovat se z otřesu dnešního rána znovu zkusím začít mluvit o Anně, ale můj zachránce mě umlčí tím, že spiklenecky zavrtí hlavou.

„Ti zatracení sloužící vaše slova do půl minuty roznesou po celém domě,“ řekne hlasem natolik tichým, že ho stěží zaslechnu. „Raději si promluvíme v soukromí.“

Dvěma dlouhými kroky se mi vzdálí, ale já stěží dokážu jít rovně, natož abych mu stačil.

„Dobří muži, vypadáte strašně,“ prohlásí, když si všimne, že za ním zaostávám.

Chytne mě za paži, aby mě podepřel, ruku mi položí na záda, prsty přitiskne k páteři a pak mě odvádí chodbou. Je to prosté gesto, ale vycítím jeho naléhavost, když pod mužovým vedením kráčím temným průchodem s ložnicemi po obou stranách, v nichž se činí služby s prachovkami. Stěny musejí být čerstvě vymalované, protože z výparů z barev se mi rozslzí oči. Další důkazy spěšné přestavby domu na sebe nedají dlouho čekat. Na dřevěné podlaze je viditelná nesourodá skvrna, přes prkna jsou natažené koberce, aby ztlumily jejich skřípění. Ušáky jsou rozestavené tak, aby zakryly praskliny ve zdech, zatímco malby a porcelánové vázy se snaží odlákat pozornost od drolicích se okrasných říms. Vzhledem k míře rozkladu se podobné snahy o ututlání skutečnosti zdají být marným gestem. Dům je ruina potažená kobercem.

„Tohle je váš pokoj, vidíte?“ zeptá se můj společník a otevře dveře téměř na konci chodby.

Do tváře mě udeří chladný vzduch, který sem proudí otevřeným oknem. Závan mě trochu vzpamatuje, ale muž projde místností, aby okno zavřel. Následuji ho do útulného pokoje, v jehož středu stojí čtyřsloupová postel: její majestátní vzezření umenšují jen povislá nebesa a roztřepené závěsy s výšivkami letících ptáků. Levou stranu místnosti přehrazuje skládací paraván, v mezerách mezi jednotlivými panely je vidět železná vana. Pak už tu moc nábytku není – jen noční stolek a veliký šatník u okna, oba rozbité a opotřebované. Jediná osobní věc, kterou tu vidím, je Bible krále Jakuba se zašlou obálkou a zohýbanými stránkami, jež leží na nočním stolku.

Zatímco můj zachránce zápasí se zaseknutým oknem, postavím se vedle něj. Pro výhled, který se mi naskytne, na chvíli zapomenu na všechno ostatní: obklopuje nás hustý les, zelené koruny stromů se táhnou do dálky, aniž je přerušuje jediná víska nebo cesta. Bez kompasu, bez vrahovy laskavosti, bych tohle místo nikdy nenašel – a přesto se nemohu zbavit pocitu, že mě vlákal do pasti. Proč by koneckonců zabíjel Annu a mě nechal naživu, kdyby za tím nebylo něco víc? Co ode mě ten mizera chce a proč si to nemohl vzít tam venku, v lese?

Můj společník s třísknutím zavře okno a pokyne mi ke křeslu u krbu, v němž hoří tlumený oheň. Ze skříně vytáhne čistý bílý ručník a podá mi ho. Sám se usadí na kraj postele a přehodí jednu nohu přes druhou.

„Začněte od začátku, příteli.“

„Na to není čas,“ vyhrknu a sevřu opěrku křesla. „Na všechno vám odpovím, ale nejdřív musíme zavolat policii, aby prohledala ten les! Běhá po něm šílenec.“

Přelétá po mně očima, jako by se pravda o celé té záležitosti skrývala v záhybech mého špinavého oblečení.

„Bojím se, že nikoho zavolat nemůžeme, není tu telefonní linka,“ řekne a přitom si mne krk. „Můžeme ale prohledat les

a poslat sluhu do vesnice, pokud něco najdeme. Za jak dlouho se stihnete převléknout? Musíte nám ukázat, kde se to stalo.“

„Tedy...“ odpovím a v ruce mačkám ručník, „to je těžké, byl jsem dezorientovaný.“

„Tak aspoň popis,“ řekne a povytáhne si nohavici ke kotníku, čímž odhalí šedou ponožku. „Jak vrah vypadal?“

„Jeho tvář jsem nezahlédl, měl na sobě tlustý černý kabát.“

„A ta Anna?“

„I ta byla v černém,“ řeknu, a když si uvědomím, že víc nevím, zrudnou mi tváře. „Já... znám jenom její jméno.“

„Odpusťte, Sebastiane, ale měl jsem dojem, že je to vaše přítelkyně.“

„Ne...“ zakoktám. „Chci říct, možná. Nejsem si jistý.“

S rukama spuštěnýma mezi kolena se můj zachránce předkloní a zmateně se usměje. „Něco mi zjevně nedochází. Jak je možné, že znáte její jméno, ale nejste si jistý...“

„Ztratil jsem paměť, zatraceně,“ přeruším ho a mé doznání zaduní o podlahu mezi námi. „Nepamatuju si ani vlastní jméno, natož jména svých přátel.“

Zadívá se na mě očima plnýma nedůvěry. Těžko mu to mohu mít za zlé. Všechno, co říkám, zní absurdně.

„Má paměť ale nemění nic na tom, co jsem viděl,“ trvám na svém a zuby nehty se držím posledních zbytků své důvěryhodnosti. „Viděl jsem ženu, kterou někdo pronásledoval. Vykřikla a potom ji umlčel výstřel z pistole. Musíme ten les prohledat!“

„Chápu.“ Odmlčí se a z nohavice si smete nějaký žmolek. Jeho další slova jsou jako obětiny: pečlivě je volí a ještě opatrněji mi je předkládá. „Možná byli ti dva, které jste viděl, milenci? Třeba v lese hráli nějakou hru. Ten zvuk mohl být prasknutí větve, nebo možná výstřel startovací pistole.“

„Ne, ne, volala o pomoc, byla vyděšená,“ zvolám a samým rozrušením vyskočím z křesla. Špinavý ručník spadne na podlahu.

„Jistě, jistě,“ uklidňuje mě a sleduje, jak přecházím kolem. „Věřím vám, příteli, ale policie si v podobných případech potrpí na přesnost a těší ji, když může z lidí, kteří jsou jí jinak nadřazení, dělat hlupáky.“

Bezmocně na něj zírám, ale napadají mě jen samé prázdné fráze.

„Její vrah mi dal tohle.“ Náhle si vzpomenu na kompas a vytáhnu ho z kapsy. Je zablácený, takže ho musím otřít rukávem. „Na zadní straně jsou písmena,“ řeknu a ukážu na ně třesoucím se prstem.

Prohlíží si kompas přimhouřenýma očima a soustavně ho obrací v ruce.

„SB,“ pronese pomalu a podívá se na mě.

„Ano!“

„Sebastian Bell.“ Odmlčí se a přemýšlí o mém zmatení. „To je vaše jméno, Sebastiane. Tohle jsou vaše iniciály. Ten kompas patří *vám*.“

Otevřu a zavřu ústa, ale nevydám ani hlásku.

„Musel jsem ho ztratit,“ vyhrknu nakonec. „Možná ho vrah sebral.“

„Možná,“ přikývne.

Jeho vlídnost mi sebere vítr z plachet. Myslí si, že jsem napůl šílený, opilý hlupák, co strávil noc v lese a vrátil se nepřičetný. A přesto se nehněvá – lituje mě. To je na tom nejhorší. Hněv je bytelný, má váhu. Můžete do něj bušit pěstmi. Lítost je jako mlha, v níž se ztratíte.

Padnu do křesla a schovám si hlavu do dlaní. Venku běhá vrah a já nemám jak svého přítele přesvědčit o hrozícím nebezpečí.

Vrah, co ti ukázal cestu domů?

„Vím, co jsem viděl,“ prohlásím.

Vždyť ani nevíš, proč jsi tady.

„O tom nepochybují,“ odvěti můj společník, který si mou námitku špatně vyloží.

Zírám do prázdna a myslím jen na ženu jménem Anna, která leží mrtvá v lese.

„Podívejte, zůstaňte zde a odpočíte si,“ řekne a postaví se. „Já se zatím poptám po domě, podívám se, jestli se někdo neztratil. Třeba se něco dozvíme.“

Mluví konejšivým, avšak věcným tónem. Od samého začátku je ke mně laskavý, ale pochybuje o mně, takže si nemohu být jistý, zda něco zjistí. Jakmile se za ním zavřou dveře, položí služebnictvu pár polovičitých otázek, zatímco Anna leží opuštěná v lese.

„Viděl jsem, jak zavraždili ženu,“ řeknu a unaveně se postavím. „Ženu, které jsem měl pomoci, a pokud budu muset prohledat každou píd' toho lesa, abych to dokázal, udělám to.“

Na chvíli se mi zadívá do očí, jeho nedůvěra tváří v tvář mému odhodlání slábně.

„Kde začnete?“ zeptá se mě. „Ten les má tisíce akrů a navzdory vašim chvályhodným záměrům jste stěží dokázal vyjít schody. Ať už je ta Anna kdokoliv, je mrtvá a vrah uprchl. Dejte mi hodinu, abych shromáždil skupinu a zeptal se na pár otázek. Někdo v domě musí vědět, co je zač a kam šla. Najdeme ji, to vám slibuji, ale musíme to vzít za správný konec.“

Stiskne mi rameno.

„Vyhovíte mi? Jednu hodinu. Prosím.“

Dusí mě námitky, ale má pravdu. Potřebuji si odpočinout a znovu nabrat síly, a přestože si Anninu smrt dávám za vinu, samotnému se mi do lesa nechce. Stěží jsem se odtamtud vymotal.

Podrobím se s pokorným kývnutím hlavy.

„Děkuji vám, Sebastiane,“ řekne. „Napustím vám vanu. Co kdybyste se umyl? Pošlu pro doktora a svému sluhovi řeknu, aby vám přinesl nějaké oblečení. Odpočíte si trochu a na oběd se sejdeme v salonu.“

Než odejde, měl bych se ho zeptat na tohle místo, na to, co tu vůbec dělám, ale chci, aby se co nejrychleji poptal kolem

a my mohli začít s pátráním. Za důležitou teď považuji jedinou otázku, a než k ní najdu vhodná slova, otevře dveře a chystá se k odchodu.

„Mám tady v domě nějakou rodinu?“ zeptám se. „Někoho, kdo by si o mě dělal starosti?“

Ohlédne se na mě přes rameno, v očích má obezřetný, ale soucitný výraz.

„Jste starý mládenec, brachu. Nemáte žádné příbuzné, kteří by stáli za zmínku, až na potrhlou tetičku, která vám spravuje finance. Máte samozřejmě přátele, mezi něž se počítám i já, ale ať už je tahle Anna kdokoliv, nikdy jste o ní se mnou nemluvil. Popravdě řečeno jsem vás dodnes neslyšel zmínit její jméno.“

Rozpačitě se k mému zklamání obrátí zády a vyklouzne na chladnou chodbu. Když se za ním zavřou dveře, plameny v krbu se nejistě zatřepotají.

Ještě než průvan pomine, vyskočím z křesla a otevřu zásuvku nočního stolku. Mezi svým majetkem hledám nějakou zmínku o Anně, cokoliv, co by dokázalo, že není jen výplodem mé nestálé mysli. Pokoj není naneštěstí ani trochu sdílný. Když pomínu peněženku s několika málo librami, jediným osobním předmětem je pozvánka vyvedená zlatým písmem. Na přední straně je seznam hostů a na rubu vzkaz psaný elegantním rukopisem.

Lord a lady Hardcastlovi vás srdečně zvou na maskarní bál u příležitosti návratu své dcery Evelyn z Paříže. Slavnost se bude konat na panství Blackbeath druhý víkend v září. Z důvodu odlehlosti panství bude zajištěn odvoz všech hostů z nedaleké vesnice Abberly.

Pozvánka je adresována doktoru Sebastianu Bellovi. Chvilí mi trvá, než si uvědomím, že jsem to já. Můj zachránce už to jméno zmínil, ale když ho teď vidím napsané spolu s mojí profesí, zaplaví mě podstatně větší neklid. Necítím se jako Sebastian, a už vůbec ne jako doktor.

Rty mi zkroučí křivý úsměv.

Kolik mých pacientů mi asi zachová přízeň, až k nim vyrazím se stetoskopem obráceným vzhůru nohama?

Hodím pozvánku zpátky do zásuvky a obrátím pozornost k bibli na nočním stolku. Obracím její ohmatané stránky. Několik odstavců je podtržených a kdosi zakroužkoval červeným inkoustem nahodilá slova, jejichž význam však za nic na světě

nedokážu odhalit. Doufal jsem, že uvnitř najdu schovaný nějaký vpisek či dopis, ale bible je na moudrost skoupá. Sevru ji v ruku a neobratně se pokusím o modlitbu. Doufám, že se mi tak podaří znovu roznítit jakoukoliv víru, která mi kdysi byla vlastní, ale celé mi to přijde jako jedna velká bláhovost. Moje náboženství mě opustilo, stejně jako všechno ostatní.

Jako další přijde na řadu skříň, a přestože v kapsách svých šatů nic nenajdu, pod hromadou pokrývek objevím pohřbený lodní kufr. Je to krásné, staré zavazadlo z omšelé kůže, se zašlou kovovou výstuží a těžkou přezkou, která chrání jeho obsah před slídivýma očima. Na jmenovce stojí londýnská adresa – nejspíš patří mně, třebaže mi nic neříká.

Svléknu si kabát, vytáhnu kufr ze skříně a položím ho na dřevěnou podlahu. Uvnitř s každým pohybem něco zacinká. Když stisknu knoflík na přezce, unikne mi vzrušené zamumlání. Vzápětí však zasténám, když zjistím, že ta zatracená věc je zamčená.

Zatáhnu za víko, jednou, dvakrát, ale nepovolí. Znovu prohledám otevřené zásuvky i komodu, a dokonce si lehnu na břicho, abych nahlédl pod postel, ale najdu tam jen jed na krysy a prach.

Po klíči není ani stopy.

Jediné místo, které jsem dosud neprohledal, je okolí vany, a tak jako posedlý oběhnu paraván a skoro vyletím z kůže, když spatřím stvoření s divokýma očima, které se za ním ukrývá.

Je tu zrcadlo.

Tvorovi přede mnou tohle odhalení vyrazilo dech stejně jako mně.

Obezřetně popojdu vpřed. Úplně poprvé zkoumám sám sebe a cítím, jak ve mně roste zklamání. Teprve nyní, když zírám na toho roztřeseného, vyděšeného mužíka, mi dojde, že jsem měl od sebe jistá očekávání. Nevím, co jsem si myslel – že budu vyšší, menší, hubenější, tlustší –, ale rozhodně jsem nečekal bezvýraznou postavu, kterou vidím v zrcadle. Hnědé

vlasý, hnědé oči, brada, co nestojí za řeč, v davu by si mě nikdo nevšiml. Jsem jen způsob, jak Bůh zaplnil prázdná místa.

Můj odraz mě rychle unaví, a tak dál pátrám po klíči od kufru, ale kromě několika toaletních potřeb a džbánu s vodou v koupelně nic není. Nevím, kým jsem býval, ale zjevně jsem po sobě před odchodem zametl veškeré stopy. Skoro zaúpím zoufalstvím, když vtom mě vyruší klepání. Někdo s vervou pětkrát zabuší na dveře, čímž dokonale vystihne svou osobnost.

„Sebastiane, jste tam?“ ozve se drsný hlas. „Mé jméno je Richard Acker, jsem lékař. Požádali mě, abych vás prohlédl.“

Otevřu dveře a za nimi objevím obrovský šedý knír. Je to mimořádný pohled: konce kníru se kroutí daleko za okraje tváře, z níž zjevně vyrůstají. Muži, který se skrývá za ním, je něco přes šedesát, je úplně plešatý, má baňatý nos a oči podlité krví. Táhne z něj brandy, ale tak nějak vesele, jako by každou kapku, co mu kdy protekla hrdlem, vypil s úsměvem na rtech.

„Proboha, vypadáte hrozně,“ prohlásí. „A to vám říkám jako odborník.“

Využije mého zmatení, projde kolem mě a na postel hodí černou lékařskou brašnu. Pak se důkladně rozhlédne po pokoji, přičemž zvláštní pozornost věnuje mému kufru.

„Taky jsem jeden takový míval,“ řekne a láskyplně přeje-de rukou po víku. „Lavolaille, vidíte? Když jsem byl v armádě, cestoval se mnou do Orientu a zpátky. Francouzům by se prý nemělo věřit, ale bez jejich zavazadel bych se neobešel.“

Zkusmo do kufru kopne a bolestivě se zašklebí, když se mu noha odrazí od tvrdé kůže.

„Vy v tom snad máte cihly,“ řekne a tázavě nakloní hlavu, jako bych na taková slova mohl odpovědět něco smysluplného.

„Je zamčený,“ vykoktám.

„A vy nemůžete najít klíč, vidíte?“

„Já... ne. Doktore Ackere, jsem...“

„Říkejte mi Dickie, dělají to tak všichni,“ řekne rázně, načež dojde k oknu a vyhlédne ven. „To jméno se mi vlastně nikdy nelíbilo, ale zjevně se ho nedokážu zbavit. Daniel tvrdil, že se vám stalo neštěstí.“

„Daniel?“ vyhrknu. Sotva stíhám sledovat rozhovor, který jako by mi protékal mezi prsty.

„Coleridge. Ten chlapík, co vás dnes ráno našel.“

„Jistě, ano.“

Doktor Dickie se při pohledu na moje zmatení rozzáří.

„Ztratil jste paměť, co? Ničeho se nebojte, ve válce jsem pár takových případů viděl a pacientovi se za den nebo dva všechno vrátilo, ať chtěl, nebo ne.“

Zažene mě zpátky ke kufru a přiměje mě, abych se na něj posadil. Skloní mi hlavu a s něžností řezníka mi prohlédne lebku. Když sebou škubnu, zahihňá se.

„Ano, tady vzadu máte pěknou bouli.“ Odmlčí se a chvíli ji zkoumá. „Někdy včera v noci jste se nejspíš pořádně bacil do hlavy. V ten moment se vám všechno pravděpodobně takříkajíc vypařilo. Nějaké další příznaky – bolest hlavy, nevolnost nebo něco podobného?“

„Slyším hlas,“ přiznám trochu rozpačitě.

„Hlas?“

„V hlavě. Myslím, že patří mně, jenom se zdá, že má na věci velmi jasný názor.“

„Ach tak,“ zamyslí se. „A co vám ten hlas říká?“

„Radí mi, někdy se vyjadřuje k tomu, co dělám.“

Dickie přechází sem a tam za mými zády a tahá se za knír. „A tyhle rady jsou – jak bych to tak řekl – všechny čestné a poctivé? Nic násilného nebo perverzního?“

„Vůbec ne,“ odseknu, popuzený jeho úsudkem.

„A slyšíte ho i teď?“

„Ne.“

„Duševní otřes,“ prohlásí krátce a zvedne prst do vzduchu. „Bude to trauma, vlastně je to velmi běžné. Člověk se uhodí do

hlavy a začnou se dít podivné věci. Vidí pachy, chutná zvuky, slyší hlasy. Za den dva to vždycky přejde, nanejvýš za měsíc.“

„Za měsíc!“ zvolám a otočím se na kufri, abych na doktora mohl pohlédnout. „Jak v tomhle stavu vydržím měsíc? Neměl bych jet do nemocnice?“

„Proboha ne, nemocnice jsou hrozná věc,“ řekne zděšeně. „V koutech tam číhají nemoci a smrt, choroby leží na postelích spolu s pacienty. Dejte na mou radu a jděte raději na procházku, proberte se svými věcmi, promluvte si s pár přáteli. Včera jsem vás viděl s Michaelem Hardcastlem, vypili jste spolu lahev, vlastně jich bylo hned několik. Podle všeho to byl večer, na který se jen tak nezapomíná. Měl by vám dokázat pomoci. A dejte na má slova – jakmile se vám vzpomínky vrátí, po tom hlase nebude ani stopy.“

Odmlčí se a nesouhlasně zamlaská. „Větší starosti mi dělá ta ruka.“

Přeruší nás zaklepání na dveře. Dickie je otevře dřív, než stačím něco namítnout. Danielův sluha mi nese vyžehlené oblečení, jak jsem měl slíbeno. Dickie vidí mou nerozhodnost, a tak šaty převezme, sluhu propustí a rozloží oblečení na postel.

„Tak kde jsme to skončili?“ zeptá se. „Ach ano, ta vaše ruka.“

Sleduji jeho pohled a na rukávu své košile spatřím krvavé skvrny. Bez skrupulí mi ho vyhrne, čímž odhalí nepěkné řezné rány a potrhanou kůži. Zranění už se zjevně začínala hojit, ale nedávným fyzickým vypětím se znovu otevřela.

Doktor mi jeden po druhém ohne ztuhlé prsty. Pak z brašny vyloví malou hnědou lahvičku a nějaké obvazy, rány mi vyčistí a potře jódem.

„Tohle jsou rány způsobené nožem, Sebastiane,“ řekne mi ustaraně, po jeho dobré náladě ani památky. „A jsou čerstvé. Vypadá to, že jste zvedl paži, abyste se bránil. Takhle.“

Předvede mi to s pomocí skleněného kapátka, které vylovil z brašny. Prudce si jím tne po předloktí, které zvedl k obličejí. Jeho počínání stačí k tomu, aby mi naskočila husí kůže.

„Vybavujete si ze včerejšího večera něco?“ zeptá se a obvaz na paži mi utáhne tak, že syкну bolestí. „Cokoliv?“

V duchu se vrátím k době, kdy jsem byl ztracený. Po probuzení jsem měl pocit, že jsem všechno zapomněl, ale mám dojem, že tomu tak není. Cítím, že mám vzpomínky na dosah: mají váhu i tvar, jako přikrytý nábytek v zatemněném pokoji. Prostě jsem jen ztratil světlo, jímž bych si na ně posvítil.

S povzdechem zavrtím hlavou.

„Nic se mi nevybavuje,“ zkonstatuji. „Ale dnes ráno jsem viděl, jak...“

„Zavraždili ženu,“ přeruší mě doktor. „Ano, Daniel mi o tom pověděl.“

Z každého jeho slova číší pochybnost, ale obvaz mi zaváže bez jediné výtky.

„Tak či onak musíte okamžitě vyrozumět policii,“ řekne. „Nevím, kdo vám to udělal, ale rozhodně vám chtěl vážně ublížit.“

Sebere brašnu z postele a nemotorně mi potřese rukou.

„Strategický ústup, chlapče, to je teď potřeba,“ prohlásí. „Promluvte si s vrchním stájníkem, měl by být schopný zařídit vám odvoz do vesnice, odkud můžete zburcovat policii. Prozatím bude asi nejlepší mít se na pozoru. Na Blackheathu tenhle víkend pobývá dvacet lidí a dalších třicet jich dorazí na dnešní ples. Většina z nich by podobného útoku byla nepochybně schopná, a jestli jste je nějak urazil... no...“ – zavrtí hlavou – „budte opatrný, tak zní má rada.“

Vyjde z pokoje a já z komody rychle seberu klíč, abych za ním zamkl. Ruce se mi třesou tak, že několikrát minu klíčovou díрку.

Ještě před hodinou jsem si myslel, že si ze mě nějaký vrah udělal hračku, trýznil mě, ale nehrozilo mi žádné fyzické nebezpečí. Mezi lidmi jsem se cítil bezpečně, trval jsem na tom, že bychom se měli pokusit najít v lese Annino tělo, čímž jsem dal popud k pátrání po jejím vrahovi. To teď neplatí. Někdo už

se mě pokusil zabít a já se tu nehodlám zdržet natolik dlouho, aby to dotyčný mohl zkusit znovu. Mrtví nemohou čekat, že jim budou živí něco dlužni, a cokoliv dlužím Anně, budu muset splatit na dálku. Po schůzce s Danielem dole v salonu se zařídím podle Dickieho rady a zajistím si odvoz zpátky do vesnice.

Je čas vrátit se domů.

Voda šplíchá přes okraj vany, jak ze sebe spěšně smývám bláto a listí, které mě pokrývají jako druhá kůže. Zevrubně si prohlížím své dorůžova vydrhnuté tělo, zda na něm nenajdu mateřská znaménka nebo jizvy, cokoliv, co by mi mohlo vrátit paměť. Za dvacet minut se mám hlásit dole v salonu a o Anně nevím o nic víc, než když jsem prvně vyklopýtal po schodech Blackheathu. Srážka s cihlovou zdí, která mi vyrostla v mysli, byla k uzoufání, už když jsem myslel, že budu ostatním pomáhat s pátráním, ale teď by moje nevědomost mohla celý podnik zhatit.

Když skončím s koupelí, voda ve vaně je stejně černá jako má nálada. Sklíčeně se osuším ručníkem a prohlížím si vyžehlené oblečení, které mi předtím donesl sluha. Jeho výběr mi přijde poněkud upjatý, ale když vidím alternativy ve svém šatníku, hned pochopím, že to měl s rozhodováním těžké. Bellovy šaty – stále o nás nedokážu přemýšlet jako o jedné osobě – sestávají z několika totožných obleků, dvou smokingů, loveckého obleku, tuctu košilí a několika vestiček. Všechny jsou v odstínu šedé a černé a slouží jako mdlá uniforma zjevně mimořádně anonymního života. Představa, že by tenhle muž mohl v někom roznítit násilí, začíná být tou nejpodivnější částí událostí dnešního rána.

Rychle se obléknu, ale mám tak pocuchané nervy, že se musím zhluboka nadechnout a přísně si vyčinit, abych své tělo přiměl vyrazit ke dveřím. Instinkt mě vybízí naplnit si před odchodem kapsy. Natáhnu se ke komodě, ale ruka mi zůstane bezmocně viset ve vzduchu. Snažím se sebrat věci, které už tu

nejsou, a já si je nedokážu vybavit. Musí jít o Bellovu odvěkou rutinu, o stín mého někdejšího života, který mě stále pronásleduje. To nutkání je tak silné, že když vyjdu ven s prázdnýma rukama, cítím se nanejvýš podivně. Bohužel to jediné, co se mi povedlo odnést z lesa, je ten zatracený kompas, který ale nikde nevidím. Můj zachránce, jemůž doktor Dickie říkal Daniel Coleridge, ho musel sebrat.

Když vstoupím na chodbu, zmocní se mě úzkost.

Jediné moje vzpomínky pochází z dnešního rána a i ty si dokážu stěží udržet.

Kolemjdoucí sluha mě nasměruje do salonu, který, jak se ukáže, se nachází na odlehlém konci jídelny, jen několik dveří od haly s mramorovou podlahou, kam jsem vstoupil dnes ráno. Je to nepříjemné místo: kvůli tmavému dřevu a šarlatovým závěsům připomíná rakev a uhlíky hořící v krbu plný vzduch mastným kouřem. Nachází se tu asi deset lidí. Na stole leží naservírovaná studená šunka, ale většina hostů se rozvaluje v kožených křeslech nebo zachmuřeně postává u členitých oken a sleduje ponuré počasí. Mezi nimi nenápadně kličkuje služebná se zástěrou plnou skvrn od marmelády a na velký stříbrný tác, který stěží udrží, skládá špinavé talíře a prázdné sklenice. Za pianem sedí zavalitý chlapík v zeleném loveckém obleku a hraje necudnou melodii, která však urazí jediné tím, jak neobratně je podaná. Nikdo mu nevěnuje příliš pozornosti, přestože dělá, co může, aby to napravil.

Je skoro poledne, ale po Danielovi není ani stopy, a tak se zaměstnám tím, že zkoumám rozličné lahve ve skříňce s nápoji, aniž bych měl tušení o jejich obsahu nebo o tom, co mi chutná. Nakonec si naliji něco hnědého. Obrátím se, abych si prohlédl ostatní hosty, a doufám, že se dostaví záchvěv poznání. Pokud je někdo z těch lidí zodpovědný za rány na mé paži, zjištění, že jsem živý a zdravý, by ho mělo viditelně popudit. Moje mysl mi jistě nebude bránit, abych dotyčného poznal, kdyby se rozhodl sám sebe odhalit – samozřejmě za předpokladu, že

ho dokážu nějak odlišit od ostatních. Skoro každý muž v místnosti je hlučný, rudolící surovec v tvídovém loveckém obleku, zatímco ženy jsou oděné střídmě v sukních, lněných košilích a propínacích svetrech. Na rozdíl od svých halasných manželů mluví šeptem, pohybují se potichu a sledují mě koutkem oka. Mám dojem, že mě tajně pozorují, jako bych byl nějaký vzácný pták. Hrozně mě to zneklidňuje, ale nejspíš je to pochopitelné. Daniel jim nemohl položit své otázky a nezmínit přitom můj stav. Ať se mi to líbí, nebo ne, jsem teď součástí zábavy.

Upíjím ze skleničky a zkouším se rozptýlit tím, že poslouchám okolní rozhovory, což je stejný pocit, jako bych strčil hlavu do šípkového keře. Jedna polovina hostů si stěžuje, druhá stížnosti poslouchá. Nelíbí se jim ubytování, jídlo, zahálčivost služebnictva ani to, že sem nemohli dojet po vlastní ose (i když bůhví, jak by tohle místo našli). Většinu nevráživosti si však šetří pro lady Hardcastlovou, která je nepřišla uvítat a ještě se ani neukázala, přestože mnozí z hostů na Blackheath dorazili už minulou noc – a tuto skutečnost zjevně považují za osobní urážku.

„Dovol, Tede,“ řekne služebná a zkusí se protáhnout kolem nějakého padesátníka. Má široký hrudník a pod řídnoucí kšticí ryšavých vlasů mu svítí obličej spálený sluncem. Lovecký oblek se mu napíná kolem rozložitého těla, které začíná tloustnout, a ve tváři mu září jasně modré oči.

„Tede?“ zavrčí rozzlobeně, popadne služku za zápěstí a stiskne ho tak, že sebou dívka trhne. „S kým si sakra myslíš, že mluvíš, Lucy? Teď jsem pro tebe pan Stanwin, už nehniju dole s krysama.“

Služebná, zjevně v šoku, kývne a hledá zastání v okolních tvářích. Nikdo se ani nepohne, dokonce i piano utichne. Dojde mi, že z toho muže mají všichni strach. Ke své hanbě na tom nejsem o moc líp. Stojím tam jako přikovaný, pozoruji střetnutí koutky přivřených očí, a zoufale doufám, že ten chlap neobrátil svou surovost mým směrem.

„Pusť ji, Tede,“ ozve se Daniel Coleridge ode dveří.

Má pevný, chladný hlas. Zaznívá v něm příslib odplaty.

Stanwin funí a s dmoucím se chřípím probodává Daniela přimhouřenýma očima. Mělo by být jasné, kdo má navrch. Stanwin je rozložitý, pevný jako skála a přetéká jedem. Přesto jej však něco na Danielově postoji – na tom, jak stojí s rukama zastrčenýma v kapsách a nakloněnou hlavou – zarazí. Coleridge vypadá, jako by čekal na příjezd vlaku, a jeho sok se možná bojí, aby ho nesrazil.

Hodiny seberou odvahu a odbijí.

Stanwin zabručí, služebnou pustí a cestou z místnosti o Daniela zavadí ramenem. Mumlá si přitom něco, čemu nerozumím.

Místnost vydechne, piano začne znovu vyhrávat a chrabré hodiny dál tikají, jako by se nic nestalo.

Daniel si nás měří jednoho po druhém.

Nedokážu snést jeho upřený pohled, a tak zírám na svůj odraz v okně. Ve tváři mám znechucení, odpor k tomu, jak moje povaha neustále selhává. Nejdřív vražda v lese a teď tohle. Kolik ještě strpím křivd, než seberu odvahu a zakročím?

Daniel se přiblíží, ve skle vypadá jako duch.

„Belle,“ řekne tiše a položí mi ruku na rameno. „Máte chvíli?“

S rameny svěšenými hanbou ho následuji do pracovny, která je hned vedle, a cítím, jak se mi do zad zabodávají pohledy všech přítomných.

V pracovně je ještě větší šero, protože členěná okna zastiňují šlahouny divokého břechťanu a tu trochu světla, které se podařilo prokrestit si cestu skrz, vysají tmavé olejomalby. Stojí tu psací stůl obrácený tak, aby od něj byl výhled na trávník. Zjevně za ním nedávno někdo seděl, protože z kuličkového pera na potrhaný savý papír vytéká inkoust a vedle leží nůž na dopisy. Mohu si jen představovat, jaké zprávy asi vznikají v tak skličující atmosféře.

V protějším rohu, u druhých dveří vedoucích z místnosti, stojí mladý muž v loveckém obleku a zmateně hledí do kovové trouby gramofonu. Zjevně dumá nad tím, proč otáčející se deska nepouští do místnosti žádný zvuk.

„Jeden semestr na Cambridgi a myslí si, že je Brunel,“ prohlásí Daniel, čímž mladíka vytrhne z rozjímání. Je mu nanejvýš čtyřadvacet let, má tmavé vlasy a plochý obličej, který vypadá, jako by mu ho přimáčkli k okenní tabuli. Když mě spatří, ze široka se usměje, takže se v muži jako v otevřeném okně na chvíli objeví chlapec, jímž býval.

„Belly, ty pitomče zatracená, tady tě máme,“ zvolá, stiskne mi ruku a zároveň mě plácá po zádech. Mám pocit, jako by mě přistihl při nějakém roztomilém zlovyku.

Pátřavě a plný očekávání se mi zahledí do tváře. Když vidí, že ho nepoznávám, přimhouří zelené oči.

„Takže je to pravda, nepamatuješ si vůbec nic,“ řekne a rychle pohlédne na Daniela. „Ty máš ale kliku! Pojď, půjdem na bar, ať tě seznámím s kocovinou.“

„Novinky se na Blackheathu rychle šíří,“ odvětim.

„Nuda je velice živná půda,“ řekne. „Já jsem Michael Hardcastle. Jsme staří přátelé, i když teď bychom o sobě nejspíš měli hovořit jako o nových známých.“

V tom prohlášení není ani špetka zklamání, vlastně zní spíš pobaveně. Dokonce i při prvním setkání je mi jasné, že Michaelu Hardcastlovi přijde zábavná většina věcí.

„Michael s vámi včera večer seděl u večere,“ řekne Daniel, který mladíka vystřídá u gramofonu a bedlivě přístroj zkoumá. „Když nad tím tak přemýšlím, nejspíš právě proto jste utekl ven a udeřil se do hlavy.“

„Hraj to s ním, Belly, všichni doufáme, že jednoho dne z něj náhodou vypadne něco vtipného,“ řekne Michael.

Instinktivně se odmlčí, abych mohl přitakat, ale spád okamžiku se zhroutí pod tíhou mého mlčení. Poprvé od chvíle, co jsem se probudil, zatoužím po svém starém životě. Přátelství

těchto mužů mi chybí, postrádám jeho důvěrnost. Můj zármutek se zrcadlí ve tvářích mých společníků, trapné ticho mezi námi vyhloubilo příkop. V naději, že se mi podaří vzkřísit alespoň něco z důvěry, která mezi námi kdysi panovala, si vyhrnu rukáv a ukážu jim obvazy na své paži. Už jimi začíná prosakovat krev.

„Kéž bych se tak uhodil do hlavy,“ řeknu. „Doktor Dickie si myslí, že na mě minulou noc někdo zaútočil.“

„Příteli drahá,“ zalapá Daniel po dechu.

„To ten zatracený vzkaz, vidě?“ řekne Michael a přejíždí očima po mých zraněních.

„O čem to mluvíte, Hardcastle?“ Daniel nadzvedne obočí. „Chcete tím naznačit, že o tom něco víte? Proč jste to neřekl dřív?“

„Moc toho není,“ ohradí se Michael rozpačitě a špičkou boty rýpe do tlustého koberce. „Když jsme pili pátou lahev vína, služka ke stolu donesla vzkaz. Než se naděju, tady Belly se omlouvá a snaží se vzpomenout, jak fungují dveře.“ Zahanbeně se na mě podívá. „Chtěl jsem jít s tebou, ale skálopevně jsi trval na tom, že půjdeš sám. Usoudil jsem, že jdeš za nějakou ženskou, takže jsem nenaléhal. To bylo naposledy, co jsem tě viděl. Až doted.“

„Co bylo v tom vzkazu?“ zeptám se.

„Nemám nejmenší tušení, stará vojno, neviděl jsem ho.“

„Vybavíte si, která služebná tu zprávu doručila nebo jestli Bell zmínil někoho jménem Anna?“ ptá se Daniel.

Michael pokrčí rameny a z jeho tváře je patrné, že se snaží vzpomenout. „Anna? Bojím se, že mi to nic neříká. A pokud jde o tu služku...“ Nafoukne tváře a vzápětí dlouze vydechne. „Černé šaty, bílá zástěra. K čertu, Coleridgi, mějte rozum. Je jich tu tucet, jak si je má člověk všechny pamatovat?“

Oběma nám věnuje bezmocný pohled a Daniel znechuceně zakroučí hlavou.

„Nebojte se, starý brachu, však my tomu přijdeme na kloub,“ řekne a stiskne mi rameno. „A já mám nápad, jak to zaonačit.“

Ukáže k zarámované mapě panství, která visí na zdi. Je to architektonický nákres posetý skvrnami od dešťových kapek a se žlutnoucími okraji, ale zároveň jde o krásné vyobrazení domu i přilehlých pozemků. Blackheath je zjevně obrovské panství s rodinným hřbitovem na západní a stájemi na východní straně, s cestičkou klikatící se dolů k jezeru, na jehož břehu stojí nevelká loděnice. Až na příjezdovou cestu, která vede až do vesnice, je všude kolem les. Jak naznačil výhled z okna v patře, jsme tu mezi stromy úplně sami.

Na kůži mi vyrazí ledový pot.

Měl jsem v té pustině nadobro zmizet, stejně jako se to ráno stalo Anně. Hledám svůj vlastní hrob.

Daniel vycítí můj neklid a pohlédne na mě.

„Osamělé místo, vidíte?“ zamumlá a ze stříbrného pouzdra vyklepne cigaretu. Visí mu na spodním rtu, zatímco po kapsách hledá zapalovač.

„Otec nás sem přivedl, když se zhroutila jeho politická kariéra,“ řekne Michael, zapálí Danielovi cigaretu a vezme si jednu pro sebe. „Staroch se vzhlédl v představě, že z něj bude venkovský šlechtic. Samozřejmě to nedopadlo úplně tak, jak zamýšlel.“

Tázavě povytáhnu obočí.

„Mého bratra zavraždil chlap jménem Charlie Carver, jeden ze zdejších správců,“ pronese Michael nevzrušeně, jako by odříkával výsledky dostihů.

Nemohu uvěřit, že jsem mohl zapomenout na něco tak strašlivého, a tak vykoktám: „Já... to mě mrzí. Muselo to být...“

„Hrozně dávno,“ přeruší mě Michael a v hlase má náznak netrpělivosti. „Vlastně je to devatenáct let. Bylo mi jen pět, když se to stalo, popravdě řečeno si to skoro nepamatuju.“

„Na rozdíl od většiny bulvárních novinářů,“ dodá Daniel. „Carver a jeden další muž se zpili k nepřítčnosti a chytili

Thomase poblíž jezera. Skoro ho utopili, načež vzali nůž a dokončili, co začali. Bylo mu asi sedm. Pak se přihnal Ted Stanwin a zahnal je brokovnicí, ale Thomas už byl mrtvý.“

„Stanwin?“ zeptám se a snažím se neznít šokovaně. „Ten hulvát od oběda?“

„To bych raději neříkal moc nahlas,“ varuje mě Daniel.

„Moji rodiče na milého Stanwina nedají dopustit,“ řekne Michael. „Když se pokusil Thomase zachránit, byl to jen obyčejný hajný, ale otec mu daroval jednu z našich afrických plantáží a ten mizera si nahrabal pořádné jmění.“

„Co se stalo s vrahy?“ zeptám se.

„Carvera pověsili,“ odpoví Daniel a odklepne popel na koberec. „Policie našla ten nůž pod podlahou jeho chatky spolu s půl tuctem lahví nakradené brandy. Jeho komplice nikdy nechytli. Stanwin tvrdí, že ho postřelil brokovnicí, ale v místní nemocnici se žádný zraněný neukázal a Carver ho odmítl prozradit. Lord a lady Hardcastlovi ten víkend pořádali oslavu, takže to mohl být někdo z hostů, ale rodina neoblomně trvala na tom, že žádný z nich Carvera neznal.“

„Jednoznačně za to mohla kořalka,“ řekne Michael bezvýrazně a ve tváři má výraz, který je stejně ponurý jako mraky shlukující se za okny.

„Takže ten komplic je pořád na svobodě?“ zeptám se a v zádech mě zamrazí hrůzou.

Vražda před devatenácti lety a další dnes ráno. To přece nemůže být náhoda.

„Člověk si říká, k čemu policie vůbec je, vidíte?“ pronese Daniel a potom ztichne.

Pohledem najdu Michaela, který upřeně zírá do salonu. Ten se postupně vyprazdňuje, hosté se trousí k východu i se svými hovory. Dokonce i tady slyším vířící, pichlavý roj nadávek a urážek otírající se o všechno od žalostného stavu domu po opilectví lorda Hardcastlea a chladnou odtažitost lady Hardcastlové. Chudák Michael. Nedokážu si představit, jaké

to musí být, když se tak otevřeně vysmívají vaší rodině, navíc v jejím vlastním domě.

„Poslyšte, nepřišli jsme vás sem nudit pradávnou historií,“ řekne Daniel a prolomí nastalé ticho. „Ptal jsem se na Annu. Bojím se, že nemám dobré zprávy.“

„Nikdo ji nezná?“

„Mezi hosty ani zaměstnanci není nikdo toho jména,“ odpoví Michael. „A co víc, z Blackheathu se nikdo neztratil.“

Otevřu ústa, abych protestoval, ale Michael mě umlčí zdviženou rukou. „Ty mě nikdy nenecháš domluvit, Belly. Pátrací skupinu shromáždit nemůžu, ale chlapi vyrážejí zhruba za deset minut na hon. Pokud mi dáš přibližnou představu o tom, kde ses dneska ráno probudil, ujistím se, že zamíříme tím směrem a budeme mít oči dokořán. Vyráží nás celých patnáct, takže je dobrá šance, že něco zahlédneme.“

Hruď se mi vzedme vděčností.

„Děkuji ti, Michaeli.“

Usměje se na mě přes clonu cigaretového kouře. „Ještě jsem neviděl, že bys věci dramatizoval, Belly, a nedovedu si představit, že s tím teď začneš.“

Zírám na mapu, dychtivý přispět svou troškou do mlýna, jenže nemám ani ponětí, kde jsem Annu zahlédl. Vrah mě poslal směrem na východ a les mě vyvrhl u hlavních dveří Blackheathu, ale mohu jen hádat, kolik kilometrů jsem ušel nebo odkud jsem vyrazil.

Nadechnu se, usoudím, že budu důvěřovat prozřetelnosti, a špičkou prstu se dotknu skla, zatímco Daniel s Michaelem mi nahlízejí přes rameno.

Michael přikývne a promne si bradu.

„Povím to chlapcům.“ Změří si mě od hlavy k patě. „Radši se běž převléknout. Za chvíli vyrážíme.“

„Já nepůjdu,“ řeknu hlasem přiškrceným hanbou. „Musím... já prostě nemůžu...“

Mladík celý nesvůj přešlápne na místě. „Ale no tak...“

„Uvažujte, Michaeli,“ přerušil ho Daniel a položil mi ruku na rameno. „Podívejte, co mu udělali. Chudák Bell se z toho lesa stěží vymotal a teď by tam měl jít zpátky?“

Jeho hlas je tentokrát laskavější.

„Nic se nebojte, Belle, však mi tu vaši ztracenou Annu najdeme, stejně jako toho lotra, co ji zavraždil. Teď je to v našich rukou. Vy se od té polízanice držte co možná nejdál.“

Stojím u členěného okna, napůl skrytý za sametovými závěsy. Michael se venku na příjezdové cestě baví s dalšími muži. Ramena se jim zvedají pod těžkými kabáty, na předloktích mají položené brokovnice, smějí se a rozprávějí a od úst jim stoupá sražený dech. Teď když unikli sevření domu a čeká je zabíjení, působí téměř lidsky.

Danielova slova mě možná utěšila, ale rozhřešení mi dát nemohou. Měl bych být tam venku s nimi, hledat tělo ženy, kterou jsem zklamal. Místo toho chci uprchnout. To nejmenší, co mohu udělat, je zahanbeně sledovat, jak vyrážejí beze mě.

Kolem okna projdou psi, přičemž napínají vodítka, která jejich páni stěží udrží. Dva proudy honců se setkají a pak společně vyrazí přes trávník k lesu, přímo směrem, který jsem ukázal Danielovi, i když jeho ve skupině nevidím. Nejspíš se k ní přidá později.

Počkám, až poslední honci zmizí mezi stromy, a vrátím se k mapě na zdi. Pokud je přesná, stáje nejsou daleko od domu. V nich jistě najdu vrchního stájníka, který mi zařídí převoz do vesnice, kde nasednu na vlak domů.

Chystám se zamířit do salonu, ale v cestě mi stojí obrovská vrána.

Moje srdce poskočí stejně jako já, takže vrazím přímo do komody, z níž shodím rodinné fotografie a cetky, které s lomozem popadají na podlahu.

„Nemusíte se bát,“ řekne mi to stvoření a napůl vystoupí z šera.

Vůbec to není pták. Je to muž oblečený jako středověký morový doktor: namísto peří ho halí velký černý plášť a na obličejí má porcelánovou masku se zobákem, který odráží světlo nedaleké lampy. Nejspíš jde o kostým, který si hodlá vzít dnes večer, ale to nevysvětluje, proč nosí tak hrozné šaty za bílého dne.

„Vylekal jste mě.“ Chytím se za hrudník a rozpačitě se zaměju ve snaze setřást strach. Nakloní hlavu a prohlíží si mě jako nějaké zatoulané zvíře, které našel sedět na koberci.

„Co jste si s sebou přinesl?“ zeptá se.

„Prosím?“

„Vzbudil jste se se slovem na rtech. Co to bylo za slovo?“

„My se známe?“ zeptám se a pohlédnu dveřmi do salonu v naději, že tam najdu jiného hosta. Bohužel jsme sami a já si s narůstajícím zděšením uvědomím, že právě tak to ten podivín nejspíš zamýšlel.

„Já znám vás,“ odpoví. „To prozatím stačí. Co to bylo za slovo, prosím?“

„Co kdybyste si sundal tu masku, abychom si mohli promluvit z očí do očí?“ navrhnou.

„Moje maska je nejmenším z vašich problémů, doktore Belle,“ odvětlí. „Odpovězte na otázku.“

Ačkoliv dosud neřekl nic výhrůžného, porcelánová maska mu tlumí hlas, a každou jeho větu tak obohacuje o slabé zvířecí zavrčení.

„Anna,“ řeknu a přitisknu si dlaň na stehno, aby se mi netřásla noha.

Povzdechne si. „To je škoda.“

„Víte, kdo to je?“ zeptám se s nadějí. „Nikdo další v domě o ní nikdy neslyšel.“

„Překvapilo by mě, kdyby ano,“ řekne a mávne nad mou otázkou rukou v rukavici. Pak si sáhne do kapsy, vytáhne zlaté kapesní hodinky a při pohledu na ně nesouhlasně zamlaská. „Brzy nás čeká práce, ale ne dnes a ne dokud jste v tomhle

stavu. Zanedlouho, až bude všechno trochu jasnější, si znovu promluvíme. Radujte se, dokud můžete, doktore, lokaj si vás brzy najde.“

„Lokaj?“ zeptám se. Když slyším to slovo, kdesi hluboko uvnitř pocítím panickou hrůzu. „Má na svědomí Anninu vraždu nebo ty rány na mojí paži?“

„O tom velmi pochybuji,“ řekne Morový doktor. „Lokaj by nezůstal jen u paže.“

Vtom se za mnou ozve hlasitá rána a já se za ní otočím. Na okně vidím drobnou krvavou šmouhu. V květinách a plevelu pod ním leží umírající pták a škube sebou v poslední předsmrtné křeči. Ten nebožák musel naletět přímo do skla. Lítost, kterou cítím, mě zaskočí. Do oka se mi dere slza, když pomyslím na ten zmařený život. Rozhodnu se, že nejdřív ze všeho ptáka pohřbím. Otočím se, abych se omluvil svému záhadnému společníkovi, ale ten mezitím odešel.

Pohlédnu na své ruce. Jsou křečovitě zaťaté v pěst, nehty si zarývám do masa.

„Lokaj,“ zopakují si pro sebe.

To slovo pro mě nic neznamená, ale pocit, který ve mně vzbuzuje, je nezaměnitelný. Z nějakého důvodu jsem z toho člověka hrůzou bez sebe.

Strach mě zavede k psacímu stolu a noži na dopisy, který jsem tam předtím zahlédl. Je malý, ale dost ostrý na to, aby mi rozřízl bříško palce, takže z něj vytryskne krev. Přisaju se na ránu ústy a nůž si strčím do kapsy. Za moc nestojí, ale aspoň už se nebudu muset barikádovat v pokoji.

O něco sebevědomější vyrazím do své ložnice. Bez hostů, kteří by odvedli pozornost od jeho žalostného stavu, je Blackheath skutečně neuvěřitelně melancholický. Kromě majestátní vstupní haly jsou ostatní pokoje, které mívám, zatuchlé a plné plísně a rozkladu. V rozích se vrší kuličky krysího jedu, každý povrch, kam nedosáhne služebná, halí prach. Koberce jsou roztřepené, nábytek odřený, zašlý stříbrný servis

je vystavený za špinavým sklem vitrín. Ostatní hosté možná působili nepříjemně, ale bzukot jejich hovoru mi teď chybí. Právě oni jsou mízou domu, zaplňují místa, kde by jinak zavládlo ponuré ticho. Blackheath je naživu, jen pokud v něm jsou lidé. Bez nich je to pochmurná ruina, která jen čeká na milost demoliční koule.

V pokoji seberu kabát a deštník a vyrazím ven. Od země se odrážejí kapky deště, ve vzduchu se vznáší dusivý pach shnilého listí. Nejsem si jistý, do kterého okna pták naletěl, a tak obcházím kolem, dokud nenarazím na jeho mrtvolu. Dopisní nůž použiju jako provizorní lopatku a vyhloubím mělký hrob, do něhož ho pohřbím, přičemž si úplně zmáčím rukavice.

Třesu se zimou a zvažuji, kudy se vydat. Dlážděná cesta ke stájím lemuje spodní okraj trávníku. Mohl bych projít přes trávu, ale na to nemám dost dobré boty. Proto raději zvolím bezpečnější možnost: vydám se po šterkové příjezdové cestě, dokud se pěšina neobjeví po mé levici. Je v hrozném stavu, což mě nepřekvapí. Kameny vyvrátily kořeny stromů, přerostlé větve visí u země jako zlodějské prsty. Jsem stále rozrušený ze setkání s podivínem v kostýmu morového doktora, a tak sevru dopisní nůž a trochu zpomalím. Dávám pozor, abych neuklouzl – děším se toho, co by na mě mohlo vyskočit z lesa, kdybych upadl. Nejsem si jistý, proč se ten člověk tak oblékl, ale jeho varování mi nedá spát.

Někdo zavraždil Annu a dal mi kompas. Není pravděpodobné, že by na mě minulou noc zaútočil tentýž člověk, který mi dnes ráno pomohl, a teď se navíc musím potýkat s nějakým lokajem. Co jsem to byl za člověka, že jsem si nadělal tolik nepřátel?

Na konci cesty stojí vysoký cihlový oblouk s rozbitými hodinami a za ním vidím nádvoří, kolem něhož se rozkládají stáje a další užitkové budovy. Žlaby přetékaají ovšem, těsně vedle sebe tu stojí vyrovnané povozy potažené zelenými plachtami na ochranu před nepříznivým počasím.

Jediné, co chybí, jsou koně.

Všechny stáje jsou prázdné.

„Haló?“ zavolám nesměle. Můj hlas se rozlehne nádvořím, ale nedočkám se odpovědi.

Z komína malé chatky stoupá černý kouř, a když zjistím, že je odemčeno, směřuji své halasné pozdravy dovnitř. Uvnitř nikdo není, což je zvláštní, protože v krbu hoří oheň a na stole leží kaše a opečený chléb. Stáhnou si promočené rukavice a pověsím je do krbu na hák nad oheň, abych si cestou zpátky ušetřil trochu nepohodlí.

Špičkou prstu se dotknu jídla a zjistím, že je vlažné, takže tu nestojí dlouho. Leží tady kus kůže a vedle něj pohozené sedlo, což svědčí o tom, že ho někdo opravoval. Dojdu k závěru, že zdejší nájemník, ať už je to kdokoliv, si pospíšil ven, aby se vypořádal s něčím naléhavým, a tak zvažují, že tu na něho počkám. Je to celkem příjemné útočiště, třebaže vzduch je prosycený kouřem z hořících uhlíků a celkem silně páchne leštidlem a koňskými zíněmi. O něco víc mi dělá starosti odlehlost chatky. Dokud se nedozvím, kdo na mě minulou noc zaútočil, musím se ke všem na Blackheathu stavět obezřetně, a to včetně stájníka. Pokud nebudu muset, nesetkám se s ním o samotě.

Na hřebíku u dveří visí rozpis práce a na kusu šňůrky vedle se houpe tužka. Sundám ho a otočím list, abych stájníkovi nechal vzkaz s žádostí o převoz do vesnice, ale zjistím, že už tam stojí jiná zpráva.

Neodjížděj z Blackheathu, závisí na tobě víc životů než jen tvůj. Potkejme se u mauzolea na rodinném hřbitově dnes v noci dvacet minut po desáté a všechno ti vysvětlím. A nezapomeň na rukavice, nebo ti shoří.

S láskou Anna

Nosní dírky mi naplní kouř. Prudce se otočím a spatřím, jak mé rukavice doutnají nad ohněm. Rychle je strhnu na zem a dupu po nich, abych je uhasil. Třeštím oči, srdce mi buší, pohledem tékám po chatce a hledám nějakou stopu toho, jak mohla ten trik zaonačit.

Proč se Anny nezeptáš, až se s ní dnes večer setkáš?

„Protože jsem ji viděl umřít,“ zavrčím do prázdného pokoje a hned se cítím trapně.

Uklidním se a znovu si ten vzkaz přečtu, ale nedává mi o nic větší smysl než předtím. Pokud Anna přežila, musí být velmi krutá, když si se mnou takto hraje. Pravděpodobnější je, že se zvěsti o mých ranních nesnázích roznesly po domě a někdo se rozhodl, že si ze mě vystřelí. Proč by si jinak pro setkání vybíral tak zlověstnou hodinu a místo?

Je ten někdo snad věštec?

„Dneska je hrozné počasí, kdokoliv mohl předvídat, že si dám sušit rukavice, až sem dorazím.“

Chatka mi zdvořile naslouchá, ale dokonce i mým uším zní tyhle úvahy zoufale. Skoro tak zoufale jako mé nutkání odepsat ten vzkaz jako nesmysl. Mám tak strašnou povahu, že bych se milerád vzdal jakékoliv naděje, že je Anna naživu, jen abych odsud uprchl s čistým svědomím.

S hrozným pocitem si natáhnu ožehlé rukavice. Musím si to promyslet a chůze mi zjevně pomáhá.

Projdu kolem stájí a ocitnu se u zarostlého výběhu pro koně, kde tráva vyrostla do výše pasu a plot je tak shnilý, že se skoro zhroutil. Na jeho vzdálené straně vidím dvě postavy choulící se pod deštníkem. Nejspíš se ubírají nějakou skrytou pěšinou, protože se pohybují bez námahy, ruku v ruce. Bůhví, jak si mě všimnou, ale jeden zvedne paži a mávne mi na pozdrav. Oplatím mu stejnou mincí, a tak roznítím krátký okamžik vzdálené sounáležitosti, než dotyční zmizí ve stínu stromů.

Spustím ruku a rozhodnu se.

Říkal jsem si, že mrtvá žena na mě nemá žádný nárok, a proto mohu Blackheath svobodně opustit. Šlo o zbabělý úsudek, ale bylo v něm přinejmenším zrnko pravdy.

Jestli je Anna naživu, už to neplatí.

Dnes ráno jsem ji zklamal a na nic jiného od té doby nemyslím. Teď když mám druhou šanci, nemohu se k ní obrátit zády. Je v nebezpečí, já jí mohu pomoci, a tudíž mi nic jiného nezbyvá. Pokud mě tohle pomýšlení nedokáže na Blackheathu udržet, nezasloužím si život, o který se tak bojím. Ať se stane cokoliv, za deset minut půl jedenácté musím být na hřbitově.

„Někdo chce, abych zemřel.“
 Je zvláštní pocit vyslovit to nahlas – přijde mi, jako bych na sebe přivolával sudbu, ale pokud mám přežít do večera, musím se tomu strachu postavit čelem. Odmítám strávit další vteřinu tím, že se budu choulit u sebe v pokoji. Ne, když je tu tolik otázek vyžadujících odpověď.

Vracím se k domu, očima tčkám po okolních stromech, jestli neodhalím nějaké nebezpečí, a moje mysl přelétá mezi událostmi dnešního rána. Zás a znovu dumám nad řeznými ranami na své paži, nad mužem v kostýmu morového doktora, přemýšlím o lokaji i o té záhadné Anně, která je očividně živá a zdravá a nechává mi tajemné vzkazy.

Jak v tom lese jen přežila?

Nejspíš mohla vzkaz napsat už brzy ráno, dřív, než na ni zaútočili, ale jak by potom věděla, že budu v té chatě a dám si sušit rukavice nad oheň? O svých záměrech jsem přece nikomu neřekl. Mluvil jsem snad nahlas? Mohla mě pozorovat?

Zavrtím hlavou, abych do svých úvah ještě více nezabředl.

Dívám se moc daleko do budoucnosti, ale místo toho bych se měl ohlédnout za sebe. Podle Michaela mi služebná minulou noc ke stolu donesla vzkaz, což byla i chvíle, kdy mě viděl naposledy.

Tím to všechno začalo.

Musíš najít služku, která ten vzkaz doručila.

Sotva vstoupím do domu, zaslechnu hlasy, které mě vtáhnou do salonu. Ten je prázdný, až na dvě mladé služebné, jež sklízí zbytky oběda na dva veliké tácy. Služky pracují bok

po boku, s hlavami skloněnými u sebe tiše klevetí a přitom si neuvědomují, že stojím ve dveřích.

„... Henrietta povídala, že prý zešílela,“ špitne jedna dívka, které zpod bílého čepečku vyklouzlo několik hnědých kudrlin.

„Tvrdit o lady Heleně něco takového není správné, Beth,“ hubuje ji starší z dvojice. „Vždycky k nám přece byla laskavá a zacházela s námi spravedlivě, nemám pravdu?“

„Henrietta říkála, že byla nepřičetná,“ pokračuje ta první. „Křičela na lorda Petera jako smyslů zbavená. Nejspíš proto, že se po tom, co se tu stalo panu Thomasovi, vrátili na Blackheath. To se prý na člověku podepíše.“

„Henrietta toho namluví, být tebou na to zapomenu. Copak se nikdy dřív nepohádali? Navíc, kdyby to bylo vážné, lady Helena by o tom řekla paní Drudgeové. Tak to přece dělá vždycky.“

„Paní Drudgeová ji namůže najít,“ prohlásí Beth vítězně, jako by to s konečnou platností potvrzovalo neblahý stav lady Hardcastlové. „Neviděla ji celé ráno, ale...“

Vstoupím dovnitř a dívka zmlkne, jako když utne. Obě služebné se pokusí o neobratnou úklonu, která rychle zanikne ve změti paží, nohou a červenání. Mávnu nad jejich rozpaky rukou a chci vědět, kdo včera podával večeri, ale dočkám se jen prázdných pohledů a mumlaných omluv. Chystám se to vzdát, když vtom Beth nesměle prohlásí, že Evelyn Hardcastlová právě baví dámy v zimní zahradě v zadní části domu a jistě bude vědět víc.

Po krátkém hovoru mě jedna ze služebných provede spojovacími dveřmi do pracovny, kde jsem dnes ráno potkal Michaela s Danielem. Rychle projdeme knihovnou za ní a vstoupíme do šeré spojovací chodby. V ní se znenadání, jakoby na pozdrav, pohne temnota, když se zpod malého odkládacího stolku vynoří černá kočka a ocasem umetá podlahu. Neslyšně projde chodbou a proklouzne pootevřenými dveřmi na jejím